

АМЕРИКАНСКИ
ПРИНЦЕСИ
КАТРИН МАКГИЙ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *American Royals*

Copyright © 2019 by Katharine McGee and Alloy Entertainment

All rights reserved.

Produced by Alloy Entertainment
alloyentertainment.com

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Габриела Кожухарова
Коректор Милена Александрова
Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2019
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2335-6

НА АЛЕКС

ПРОЛОГ

Вече знаете историята на Американската революция и зараждането на американската монархия.

Сигурно я знаете от илюстрираните книжки, които сте чели като деца. Също и от пиесите в началното училище – когато сте мечтали да играете ролята на крал Джордж I или кралица Марта, но вместо това са ви избрали за черешово дръвче. Знаете я от песните и филмите, и учебниците по история, или от онова лято, когато сте посетили столицата и сте отишли на официалната обиколка на Вашингтонския дворец.

Разказвали са ви за събитията толкова пъти, че сте ги запомнили наизуст: как след Битката в Йорктаун полковник Луис Никола паднал на колене пред генерал Джордж Вашингтон и от името на цялата нация го помолил да стане първият крал на Америка.

Генералът, естествено, се съгласил.

Историците често спорят дали в някой друг свят нещата биха се развили другояче. Ами ако генерал Вашингтон беше отказал да стане крал и вместо това бе поискал народно гласуване за издигането си като представител на нацията? Като министър-председател – дори можеше да измисли съвършено нов пост, да речем „президент“. Ами ако и други нации – Франция, Русия, Прусия, Австро-Унгария, Китай и Гърция – се бяха вдъхновили от примера на Америка и в крайна сметка се бяха отказали от монархичното управление, поставяйки началото на нова демократична епоха?

Всички обаче знаем, че събитията са се стекли по различен начин. А вие не сте тук за измислици. Искате да

прочетете истинската история. Да разберете как изглежда Америка двеста и петдесет години по-късно, когато наследниците на Джордж I още седят на трона.

Това е разказ за внушителни бални зали и скришни задни коридорчета. За тайни и скандали, за любов и разбити сърца. Това е историята на най-прочутото семейство в света, разиграващо семейните си драми на най-голямата сцена.

Това е историята на американските кралски особи.

1

БЕАТРИС

Настоящето

Беатрис можеше да проследи родословието си чак до десети век.

Всъщност то беше само по линия на кралица Марта, макар че повечето хора се въздържаха да изтъкват този факт. Все пак крал Джордж I бил най-обикновен плантатор парвеню от Вирджиния, докато не си намерил добра партия за брак и не се оказал още по-добър боец. Толкова добър, че помогнал в борбата за американската независимост и народът го възнаградил с корона.

Но по линия на Марта Беатрис можеше да проследи родословното си дърво повече от четиридесет поколения назад. Сред предците ѝ имаше крале, кралици и ерцхерцози, учени и войници, дори канонизиран светец. „Много можем да научим от миналото си – често ѝ напомняше баща ѝ. – Никога не забравяй корените си.“

Трудно беше да забравиш предците си, когато носиш имената им, както Беатрис: Беатрис Джорджина Фредерика Луис от рода Вашингтон, принцеса на Америка.

Баща ѝ, Негово Величество крал Джордж IV, я стрелна с поглед. Тя инстинктивно изопна гръб и върна вниманието си към дворцовия управител, който разясняваше плана за утрешния кралски бал. Беше сключила ръце в скута на семплата си вталена пола и седеше с кръстосани в глезените крака. Защото, както усърдно ѝ втълпяваше учителката по етикет – шляпвайки я през китките с линийка всеки път, когато забравеше – една дама никога не кръстосва бедра.

А правилата бяха особено стриктни за Беатрис, понеже тя беше не просто принцеса, но и първата жена,

която щеше да наследи американския престол. Първата истинска кралица – не кралица-консорт, омъжена за крал, а кралица регент.

Ако се беше родила двайсет години по-рано, правото да седне на трона щеше да я прескочи, попадайки в ръцете на Джеф. Дядо ѝ обаче беше известен с факта, че премахнал многовековния закон и наложил короната да се предава на първородното дете, не на първородното момче.

Беатрис плъзна поглед по конференнтната маса пред себе си. Беше осеяна с документи и чаши с отдавна изстинало кафе. Днес беше последното заседание на Кабинета чак до януари, затова се бореха с цял куп годишни доклади и дълги таблици с анализи.

Съвещанията на Кабинета винаги се състояха тук, в Звездната зала, кръстена така заради златистите звезди, изрисувани по сините ѝ стени, и прочутия звездовиден отвор на върха на купола ѝ. Сега зимната слънчева светлина се изливаше през него и изпъстряше примамливо масата. Само дето Беатрис нямаше да ѝ се порадва на открито. Рядко намираше време да излезе навън, освен когато ставаше преди съмване и придружаваше баща си на ежедневния му пробег през столицата със свита охранители.

За един кратък, нетипичен за нея момент Беатрис се зачуди какво ли правеха сега брат ѝ и сестра ѝ, гали се бяха върнали от щурото си пътешествие из Източна Азия. Саманта и Джеф – близнаци, с три години по-малки от Беатрис – бяха опасна комбина. Винаги постъпваха спонтанно, преливаха от лоши идеи и за разлика от повечето тийнейджъри – както и за съжаление на родителите им – разполагаха с възможността наистина да ги осъществяват. И двамата бяха завършили гимназия преди шест месеца и не знаеха какво искат да постигнат в живота си – с изключение да се любуват на факта, че вече бяха на осемнадесет и имаха законно право да употребяват алкохол.

Никой не очакваше нищо от близнаците. Всички очаквания – не само в семейството, но и в целия свят – бяха съсредоточени като изгарящ прожектор върху Беатрис.

Дворцовият управител най-сетне завърши доклада си. Кралят му кимна благосклонно и се изправи.

– Благодаря ти, Джейкътб. Ако няма други въпроси за обсъждане, приключваме днешното съвещание.

Всички станаха на крака и се заизнизваха от залата, като разговаряха за утрешния бал или плановете си за почивните дни. Сякаш временно бяха загърбили политическото разделение – кралят поддържаше в Кабинета си равен брой представители на федералистите и демократ-республканците – но Беатрис не се и съмняваше, че с началото на новата година пак щяха да подхванат старата вражда.

Личният ѝ охранител Конър я погледна от поста си пред вратата, където стоеше с охранителя на краля. И двамата бяха членове на Почитаемата гвардия – елитен отряд мъже, прекарвали живота си в служба на короната.

– Беатрис, би ли останала за малко? – попита я баща ѝ. Беатрис спря при вратата.

– Разбира се.

Кралят се върна на мястото си и тя последва примера му.

– Искам отново да ти благодаря, че помогна с номинациите – каза ѝ той.

И двамата погледнаха към листа пред него, който съдържаше списък с имена, подредени по азбучен ред.

Беатрис се усмихна.

– Рагвам се, че ги одобри.

Утре щеше да се състои ежегодното тържество в двореца – Кралският бал, наречен така, защото по време на първия коледен бал кралица Марта помолила Джордж I да даде благородническа титла на десетки американци, помогнали през Революцията. Оттогава той се беше превърнал в традиция и всяка година кралят даряваше заслужилите американци със звание лорд и лейди. Сега за първи път позволяваше на Беатрис да избере кандидатите за благородническа титла.

Преди да попита баща си за какво иска да говори с нея, на вратата се почука. Когато майка ѝ влезе в залата, кралят въздъхна облекчено.

Кралица Аделаида имаше аристократичен произход по линия и на двамата си родители. Преди да се омъжи за

краля, по наследство ѝ се полагаха херцогство Канаверал и херцогство Савана. Народът я наричаше Двойната херцогиня.

Аделаида беше отраснала в Атланта и до ден днешен не беше загубила южняшкото си очарование. Дори сега от всеки неин жест струеше грациозност: усмихна се с леко наклонена глава на гъщеря си и постави китките си под елегантен ъгъл, когато седна в ореховия стол от дясната страна на Беатрис. Карамелени кичури сияеха в тъмно-кестенявата ѝ коса, която къдреше всяка сутрин с горещи ролки и прибираше с красива лента около главата си.

Както седяха от двете ѝ страни, Беатрис имаше смътното чувство, че родителите ѝ са ѝ устроили засада.

– Здравей, мамо – поздравя я леко объркано тя, защото кралицата обикновено не участваше в политическите им съвещания.

– Беатрис, с майка ти искахме да обсъдим бъдещето ти – подхвана кралят.

Принцесата примигна обезпокоено. Тя самата винаги мислеше за бъдещето.

– В по-личен смисъл – поясни майка ѝ. – Питайме се дали имаш... специален човек в живота си?

Беатрис изтръпна. Беше очаквала този разговор да се състои рано или късно и уж се беше подготвила психически за него. Само дето не бе предполагала, че ще се случи толкова *скоро*.

– Не, нямам – увери ги тя.

Родителите ѝ кимнаха отнесено: и двамата знаеха, че не излиза с никого. Цялата *страна* го знаеше.

Кралят се прокашля.

– С майка ти се надявахме да започнеш търсенето на партньор. На човека, с когото ще прекараш живота си.

Думите им сякаш отекнаха между стените на Звездната зала.

Беатрис нямаше почти никакъв опит в романтиката, макар че доста чуждестранни принцове на нейна възраст се бяха пробвали да спечелят сърцето ѝ. Единственият, стигнал до втора среща, беше принцът на Гърция – Николаос. Родителите му го бяха изпратили за един семестър в Харвард по обменна програма, очевидно с надеждата

американската принцеса да се влюби луго в него. Беатрис излезе с него няколко пъти, за да ощастливи семействата им, но нищо не се получи – въпреки че, като по-малък син на кралско семейство, Николаос беше един от малкото мъже, *достойни* за нея. Бъдещата кралица можеше да се омъжи само за някой с благородническа или аристократична кръв.

Беатрис открай време си знаеше, че не може да се среща със случайни момчета – дори не биваше да целува случайно момче, както правеха всичките ѝ съученички в колежа. В края на краищата никои не искаше да види как бъдещата кралица се прибира пияна от студентско парти.

Беше много по-безопасно наследницата на престола да няма сексуално минало, в което медуите да се ровят: нито стари любовни клюки, нито бивши гаджета, решили да споделят интимните им тайни в мемоар бестселър. В романтичния живот на Беатрис не биваше да има лоши и добри моменти. Започнеше ли да излиза публично с някого, край: трябваше да са щастлива, стабилна, сериозно обвързана двойка.

Тази мисъл напълно я отблъсна от срещите с момчета.

От години пресата хвалеше Беатрис за старанието, с което пазеше репутацията си. Откакто навърши двайсет и една обаче, забеляза промяна в отношението към любовния ѝ живот. Вместо посветена на призванието си и целомъдрена, репортерите започваха да я наричат самотна и нещастна – и дори фригидна. Ако не излизала с момчета, оплакваша се, как щяла да се омъжи и да се захване за важната работа по осигуряването на *следващия* наследник на трона.

– Не смятате ли, че съм малко млада, за да се тревожа за това? – попита ги Беатрис, облекчена от спокойствието в собствения си глас.

Но все пак цял живот я учеха да прикрива емоциите си.

– Аз бях на твоята възраст, когато с баща ти се оженихме. А на следващата година забременях с теб – напомни ѝ кралицата.

Каква ужасяваща мисъл!

– Било е преди двайсет години! – възрази Беатрис. – Никои не очаква от мен да... тоест... сега е различно.

– Не казваме, че трябва още утре да хукнеш към олтара. Само те молим да се замислиш по въпроса. Решението няма да е лесно и искаме да ти помогнем.

– Да ми помогнете?

– Има няколко младежи, с които много бихме желали да се запознаеш. Поканихме ги на бала утре вечер.

Кралицата разкопча дамската си чанта от шагренова кожа и извади папка, от чийто горен ръб стърчаха цветни етикетчета. Подаде я на гъщеря си.

Всяко етикетче съдържаше име. Лорд Хосе Рамирес, бъдещ херцог на Тексас. Лорд Маршал Дейвис, бъдещ херцог на Ориндж. Лорд Теодор Итън, бъдещ херцог на Бостън.

– Искате *вие* да ми уредите среща?

– Просто ти даваме варианти за избор. Запознаваме те с млади мъже, подходящи за теб.

Беатрис запрелества втрещено страниците. Бяха пълни с информация – родословни дървета, снимки, копия от гимназиални дипломи, дори височината и теглото на момчетата.

– Добрали сте се до секретна информация?

– Какво? Не – възмути се кралят от предположението ѝ, че са злоупотребили с властта си върху Агенцията за национална сигурност. – Младите мъже и семейства им сами ни дадоха тази информация. Знаят в какво ще участват.

– И искате на Кралския бал утре вечер да проведете интервюта с тези... потенциални *съпрузи*?

Майка ѝ вдигна неодобрително вежди.

– Да „провеждаш интервюта“ звучи прекалено делово! Искаме от теб само да си поприказваш с тях, да ги опознаеш. Пък кой знае? Някой от тях може да те изненада приятно.

– Вероятно наистина е нещо като интервю – призна кралят. – Беатрис, когато си избереш някого, той няма да ти е само съпруг. Ще бъде първият крал-консорт на Америка. А бракът с управляващ монарх си е работна позиция.

– Без почивни дни – добави кралицата.

Откъм Мраморния двор отвъд прозореца долетя силен смях и шушукане – един глас се бореше смело да надвика

гълчката. Навярно обиколка на някоя гимназиална групичка в последния ден преди ваканцията. Тези тийнейджъри не бяха много по-млади от нея, но Беатрис ги чувстваше безкрайно далечни.

Задържа с палец страниците на папката и ги пусна. Имаше само десетина имена.

– Тази папка е доста тънка – отбеляза тихо.

Беатрис открай време си знаеше, че ще лови риба от съвсем мъничко езерце и изборът ѝ на романтични партньори ще е крайно ограничен. И все пак не беше чак толкова зле както преди сто години, когато бракът на краля бил въпрос на национална политика, а не на личен избор. Поне на нея не ѝ се налагаше да се омъжи, за да скрепи някой политически договор. Въпреки това шансът да се влюби в някого от този кратък списък ѝ се струваше нищожен.

– С баща ти поддохихме много старателно. Проучихме всички синове и внуци на благородниците при съставянето на списъка – обясни с нежен глас майка ѝ.

Кралят кимна.

– Имаш доста добри варианти, Беатрис. Всички момчета са интелигентни, съобразителни и от добри семейства. От онези мъже, които ще те подкрепят, без да ти натрапват егото си.

„...от добри семейства.“ Беатрис отлично знаеше какво значи това. Бяха синове и внуци на високопоставени американски благородници, защото чуждестранните принцове на нейна възраст – Николаос, Чарлз от Шлезвиг-Холщайн и велик херцог Пиетер – вече бяха отпаднали от класацията.

Погледът ѝ запрескача между родителите ѝ.

– Ами ако се окаже, че бъдещият ми съпруг не е в този списък? Ако не поускам да се омъжа за *никой* от тях?

– Още дори не си ги срещнала – отговори баща ѝ. – Пък и ето, нас с майка ти ни събраха родителите ни, а виж, че се получи.

Той срещна погледа на кралицата с любяща усмивка.

Беатрис кимна, леко успокоена. Знаеше, че баща ѝ е избрал майка ѝ по същия начин – от кратък списък с предварително одобрени кандидатки. Видели се едва десетина

пъти преди сватбения си ден. И в крайна сметка уреденият им брак разцъфна в истинска любов.

Опита се да приеме възможността родителите ѝ да са прави: че не е изключено да се влюби в някое от момчетата от ужасяващо краткия списък. Само че не ѝ се струваше особено вероятно.

Дори без да се запознае лично с младите благородници, можеше да си представи що за хора са: от същия тип разглезени, самовлюбени момченца, които се навъртаха край нея от години, на които деликатно отказваше, когато я канеха на някое колежанско парти или среща в Харвард. От онези, които я възприемаха не като момиче, а като корона. В главата ѝ се завъртя предателската мисъл, че понякога и собствените ѝ родители я възприемаха така.

Кралят опря глани в конферентната маса. Върху бронзовата кожа на ръцете му проблясваха два пръстена: семплата му златна сватбена халка и масивният пръстен с Кралския печат на Америка. Двамата му вечни съюза – с кралицата и със страната му.

– Винаги сме се надявали да намериш някого, когото да обикнеш, някой, способен да поеме отговорностите, свързани с кралския живот – продължи баща ѝ. – Някой, подходящ както за теб, така и за Америка.

Беатрис долови неизреченото: че ако тя не намереше човек, отговарящ и на двете изисквания, то Америка трябваше да е на първо място. Беше по-важно да се омъжи за някого, способен да се справи с работата, отколкото да слуша сърцето си. Но ако трябваше да е откровена, Беатрис отдавна се беше отказала от сърцето си. Животът ѝ не ѝ принадлежеше и никога не взимаше сама решенията си – знаеше го още от дете.

Дядо ѝ, крал Едуард III, го изясни на смъртния си огър. Споменът се беше запечатал в съзнанието ѝ: стерилната миризма на болница, жълтеникавите флуоресцентни светлини, заповедническият тон, с който дядо ѝ изгони всички други от стаята.

– Трябва да кажа някои неща на Беатрис – обяви той с плашещия дрезгав глас, запазен само за нея.

Умиращият крал хвана малките ръце на Беатрис с крехки кокалести пръсти.

– Някога отдавна монархиите съществуваша, за да служи народът на монарха си. Сега монархът трябва да служи на народа. Не забравяй, че е чест и привилегия да бъдеш от рода Вашингтон и да посветиш живота си на тази нация.

Беатрис кимна сериозно. Знаеше, че е неин дълг да поставя американския народ на първо място – всички ѝ го повтаряха още откакто беше невръстно дете. Думите „В служба на Бог и страната“ буквално бяха изписани по стените на детската ѝ стая.

– От този момент нататък вече си двама души едновременно – момичето Беатрис и престолонаследницата Беатрис. Когато двете искат различни неща – каза мрачно дядо ѝ, – короната трябва да надделява. Винаги. Закълни ми се.

Пръстите му стиснаха нейните с изненадваща сила.

– Кълна се – промълви Беатрис.

Не си спомняше да го е изрекла съзнателно – сякаш някаква могъща сила, навярно духът на Америка, я бе обдала временно, за да изтръгне думите от гърдите ѝ.

Беатрис спазваше съвестно свещената клетва. Беше подготвена, че ще трябва да вземе подобно важно решение в бъдеще. Но всичко се случваше толкова внезапно – родителите ѝ очакваха да започне с избора на съпруг още утре, и то от толкова кратък списък с кандидати, – че дъхът ѝ секваше.

– Знаеш, че животът пред теб няма да е лесен – каза нежно баща ѝ. – Отвън положението често изглежда различно, а отвътре е съвсем друго. Беатрис, изключително важно е да намериш правилния партньор, с когото да го споделиш. Някой, който да ти помага с предизвикателствата и да ликува с теб в победите. Ние с майка ти сме екип. Нямахме да се справя без нея.

Беатрис се помъчи да преглътне буцата в гърлото си. Е, щом се налагаше да се омъжи в името на страната си, можеше поне да се опита да хареса някого от избраниците на родителите си.

– Да прегледаме ли заедно кандидатите, преди да се запозная с тях утре? – предложи накрая и отвори на първата страница от папката.

2

НИНА

Нина Гонсалес изтърча шумно нагоре по стълбището в гъното на аудиторията, към обичайното си място на мецанина. Под нея се редяха стотици червени столове с гървени масички пред тях. Почти всичките бяха заети. Сега се провеждаше встъпителна лекция по световна история – задължителен предмет за всички първокурсници в Кралския колеж по заповед на крал Едуард I още от деня, в който отворил университета през 1828 година.

Тя нави ръкавите на памучната си риза и разкри тъловатите линии на символа, татуиран върху кожата на китката ѝ с цвят на охра. Представляваше китайският йероглиф за приятелство. Саманта беше настояла да си ги направят и двете, за да отбележат осемнадесетия си рожден ден. Естествено, Сам не биваше да бъде виждана с татуировка, затова нейната беше на доста по-тайно място.

– Нали ще дойдеш довечера? – приведе се да я попита от съседния стол приятелката ѝ Рейчъл Грийнбаум.

– Какво има довечера?

Нина вдигна ръка да прибере тъмната си коса зад едното си ухо. Симпатягата в края на редицата надникна към нея, но тя не му обърна внимание. Приличаше твърде много на онзи, когото още се мъчеше да забрави.

– Среща в общата стая да гледаме заедно излъчването на Кралския бал. Пригответх черешови тарталети по официалната рецепта от готварската книга на Вашингтон. Даже купих черешите от сувенирното магазинче в двора, за да е напълно автентично – обясни въодушевено Рейчъл.

– Сигурно ще са много вкусни.

Черешовите тарталети бяха прочути из целия свят: от поколения ги сервираха на всяко градинско парти в двора. Нина се чудеше как ли би реагирала Рейчъл, ако научеше, че родът Вашингтон тайно ненавижда въпросните тарталети.

Всъщност щеше да е по-автентично, ако беше направила барбекю. Или мексиканско тако. Кралското семейство похапваше смайващо често и от двете.

– Е, ще дойдеш ли? – настоя Рейчъл.

Нина си пригаде най-гостоверното разкаяно изражение.

– Не мога. Вечерна смяна съм.

Работеше в Университетската библиотека, където подреждаше книги като част от програмата за студентски труд, спонсорираща стипендията ѝ. Но дори да не беше заета, нямаше никакво желание да гледа излъчването на Кралския бал. Посещаваше го няколко години по-рано и всеки път беше едно и също.

– Не знаех, че библиотеката е *отворена* в петък вечер.

– Защо не дойдеш с мен? Част от горните курсове все още имат изпити. Може да срещнеш някой по-възрастен хубавец – пошегува се Нина.

– Само ти си способна да бленуваш за романтична среща в библиотеката – поклати глава Рейчъл със замечтана въздишка. – Чудя се с какъв ли тоалет ще се появи тази вечер принцеса Беатрис. Помниш ли роклята ѝ от миналата година, онази с дантеленото деколте? Беше *толкова* елегантна.

На Нина не ѝ се говореше за кралското семейство, особено с Рейчъл, която направо си беше вманиачена по темата. Дори беше кръстила първата си златна рибка Джеферсън – както и всички други след нея. Но дълбоката преданост на Нина към Саманта я накара да попита:

– Ами Саманта? И тя винаги е прекрасна.

Рейчъл издаде тих звук на несъгласие, като пренебрежна въпроса ѝ. Съвсем типична реакция. Цялата нация боготвореше Беатрис, бъдещата им суверенна кралица – или поне повечето хора, с изключение на сексистките реакционни групировки, които до ден днешен роптаеха срещу новия Закон за унаследяване на короната.

Те мразеха Беатрис заради наглостта ѝ да бъде първата жена с право да наследи престола, досега принадлежал само на мъже. Бяха малцинство, но достатъчно злобни и дейни, винаги готови да подправят снимки на Беатрис във виртуалното пространство и да я освиркват по политически митинги. И докато повечето американци обичаха Беатрис, всички направо припадаха по Джеферсън със замечтани въздишки. Сякаш беше единственото момче на света и до един бяха готови да му простят за всичко. С изключение на Нина.

Що се отнасяше до Саманта... в най-добрия случай народът ѝ се радваше. В най-лошия – което беше относително често – гледаха на нея с отявлено неодобрение. Само че те не я *познаваха*. Не и като Нина.

Не ѝ се наложи да откликва на реакцията на Рейчъл, защото професор Ъркърт заизкачва умислено стълбите към подиума. В залата настъпи оживление, когато седмстотин студенти прекъснаха тихите си разговори и наместиха лаптопите пред себе си. Нина – навярно последният човек, който още си водеше записки на ръка в тетрадката със спирала – взе молива си, отвори на празна страница и погледна с очакване професора. В сноповете слънчева светлина, прорязващи аудиторията откъм прозорците, мудно танцуваха прашинки.

– Както обсъдохме този семестър, политическите съюзи в началото на века обикновено са двустранни и крехки, затова и много от тях биват скрепявани с бракове – подхвана професор Ъркърт. – Нещата се променят при сформирването на Кралската лига – съглашение между много нации, предвидено да осигури сигурност и мир за всички членове. Лигата е създадена през 1895 година в рамките на Парижкия договор, съставен от...

„Луи“, довърши наум Нина. Това беше най-лесната част от френската история: кралете им неизменно се казваха Луи, чак до настоящия – Луи ХХІІІ. Французите ѝ се струваха по-тежък случай с тяхното Луи, отколкото рода Вашингтон с Джордж.

Докато записваше думите на професора в тетрадката си, Нина си мислеше, че трябва най-сетне да престане да мисли за Вашингтон. Уж колежът щеше да е новото ѝ

начало, шанс да открие себе си, достатъчно отдалечена от влиянието на кралското семейство.

Беше най-добрата приятелка на принцеса Саманта още от детството им. Двете се бяха запознали преди дванадесет години, когато майката на Нина, Изабела, се яви на интервю за работа в двореца. Бившият крал – Едуард III, дягото на Саманта – току-що бе починал и новият се нуждаеше от шамбелан. По онова време Изабела работеше в Търговската камара и незначайно защо, по някакво чудо, шефът ѝ я беше препоръчал на Негово Величество. Защото за позиции в двореца не се кандидатстваше с молба. Изготвиха се списъци с кандидати и ако имаш щастието да си сред тях, от двореца те намираха.

В деня на интервюто едната майка на Нина, Джули, отсъстваше от града, а обичайната ѝ бабачка им отказа в последния момент, затова на майка ѝ Изабела не ѝ остана друг избор, освен да вземе Нина със себе си.

– Стой тук – нареди ѝ, като я настани на пейка в коридора на един от долните етажи.

По онова време Нина се учуди, че майка ѝ кандидатства за работа в самия *дворец*, но както научи по-късно, дворецът Вашингтон не беше просто домът на кралското семейство в столицата. Оказваше се и административен център на кралската власт. Повечето от шестстотинте му стаи и зали се използваша за кабинети и обществени помещения. Личните апартаменти на втория етаж имаха овални гръжки на вратите, а не кръгли като тези на долния.

Нина седна по турски и послушно отвори книгата, която си носеше.

– Какво четеш?

Лице, обгърнато от буйна кестенява коса, надникна иззад ъгъла. Нина веднага разпозна принцеса Саманта, макар и да не приличаше особено на принцеса с клина си на зebрови шарки и рокля с пайети. Ноктите ѝ бяха лакирани като гъга – всеки в различен основен цвят.

– Ами...

Нина скри корицата в скута си. В книгата ѝ се разказваше за принцеса и макар да беше измислена, ѝ беше неудобно да го признае пред *истинска* принцеса.

– В момента с малкия ми брат четем една поредица за дракони – обяви Саманта и килна глава настрана. – Случайно да си го виждала? Не мога да го намеря.

Нина поклати глава.

– Не бяхте ли близнаци? – не се сдържа да попита.

– Да, но аз съм се родила с четири минути преди него, затова Джеф ми е по-малък брат – обясни Саманта с неоспорима логика. – Ще ми помогнеш ли да го открия?

Принцесата беше същинска буря от кинетична енергия – подскачаше по коридорите, отваряше разни врати и търсеше брат си близнак зад всевъзможни мебели. През цялото време не спираше да бърбори, изживявайки се като гуг.

– Тази стая е обитавана от духа на кралица Терез. Знаем, че е нейният дух, защото говори на френски – поясни със злокобен тон, щом стигнаха гостната на долния етаж, тъмна заради затворените кепенци на прозорците. – Обичах да се пързаям с ролери по тези коридори, докато татко не ми забрани. Беатрис също се пързая, но нея никой не я закача – отбеляза Саманта, само че не с яден, а по-скоро умислен глас. – Един ден тя ще стане кралица.

– Ами ти каква ще станеш? – полюбопитства Нина.

Саманта се ухили.

– Всичко друго, но не и това.

Продължи да води Нина от едно невероятно място на друго, през складови помещения с изгладени платнени салфетки и кухня, по-просторна от бална зала, където главният готвач ги почерпи с бисквити от изрисуван син буркан. Принцесата си отхапа, но Нина прибра своята в джоба си. Беше прекалено красива, за да я изяде.

Докакто се връщаха към пейката, Нина се смая да види майка си в компанията на краля – вървяха по коридора и си приказваха свободно. Погледите им попаднаха върху нея и тя инстинктивно застина. Кралят ѝ хвърли сърдечна, момчешка усмивка, която озари очите му.

– Да видим кой ни е дошъл на гости.

Нина за пръв път срещаше крал, но някакъв неочакван рефлекс – навярно породен от всички пъти, в които го беше гледала по телевизията – я накара да направи реверанс.

– Това е дъщеря ми Нина – обясни тихо Изабела.

Саманта притича до баща си и задърпа ръката му.

– Тате, може ли Нина пак да дойде? – примоли му се тя.

Кралят обърна топли очи към майката на Нина.

– Саманта е права. Дано сте съгласна да водите Нина с вас следобед. Все пак работният ден при нас не е особено кратък.

Изабела примигна насреща му.

– Ваше Величество...

– Момичетата очевидно се разбират, а знам, че съпругата ви също има натоварен график. Защо Нина да стои у дома с бабачка, когато може да е тук?

Нина беше твърде малка, за да разбере колебанието на Изабела.

– Мамо, може ли? – примоли ѝ се нетърпеливо и майка ѝ склони с въздишка.

И просто така Нина навлезе в живота на кралските близнаци.

Тримата веднага станаха неразделни: принцът, принцесата и дъщерята на шамбелана. По онова време на Нина дори не ѝ хрумваше да се стеснява заради разликата в начина, по който живееха двете със Саманта. Защото, макар и близнаци, и то *кралски особи*, Джеф и Сам никога не я караха да се чувства като страничен човек. Ако не друго, и тримата бяха еднакво изключени от бляскавия, недостъпен свят на възрастните – и на десетгодишната Беатрис, която вече имаше частни уроци, освен тези в гимназията.

Сам и Джеф винаги бяха подстрекателите на плановете им, а Нина все се мъчеше да ги вкара в строя, обикновено неуспешно. Двамата редовно бягаха от бабачката си и се впускаха в някое приключение: плуване в затопления вътрешен басейн, издирване на тайни стаи и бомбоубежища, уж скрити навсякъде из двореца. Веднъж Саманта ги убеди да се скрият под покривката за маса в съветателната зала и да подслушват срещата на четири очи между краля и австрийския посланик. Хванаха ги още на втората минута, защото Джеф дръпна неволно покривката и разля каната с вода, но дотогава Саманта вече беше успяла да сипе мед в обувката на посланика.

– Ако не искаш да имаш мег в обувките, не си ги събувай под масата – заяви после с пакостливо лъснали очи.

Дългогодишното приятелство между Саманта и Нина беше доказателство за решимостта на принцесата. Сам не позволяваше двете да се отчуждят с времето, въпреки че посещаваха различни училища, а накрая майката на Нина напусна поста си на шамбелан и я назначиха за министър на финансите. Саманта продължи да кани Нина в двореца, на цели уикенди в почивните резиденции на семейство Вашингтон и като нейна придружителка по официални събития.

Родителите на Нина изпитваха смесени чувства относно приятелството на дъщеря им с принцесата.

Изабела и Джули се бяха срещнали преди години в училището за следдипломна квалификация, което и двете посещавали. Досега те се бяха превърнали в една от най-влиятелните двойки във Вашингтон: Изабела - настоящ министър на финансите, и Джули - собственик на успешна фирма за електронна търговия. Двете не спореха често, но сложната връзка на Нина с кралското семейство беше една от темите, по които рядко постигаха съгласие.

– Не можем да я пуснем – отсече Изабела веднъж, когато Саманта покани Нина в плажната къща на семейство Вашингтон. – Не искам да прекарва твърде много време с тях, особено в наше отсъствие.

Нина наостри уши, гочула гласовете им, които отекваха по тръбите на старовремската отоплителна система. Намираше се в стаята си на третия етаж, точно под таванското помещение. Не ги подслушваше умишлено... но и никога не им беше признала колко лесно се чува всичко, когато си говореха във всекидневната под нея.

– Защо не? – отвърна Джули с причудливо изкривен от старите метални тръби глас.

– Защото се тревожа за нея! Светът на Вашингтон, с частните му самолети и дворцови галавечери, и официален етикет, не е като нашия. Колкото и често да я канят, колкото и да я харесва принцеса Саманта, Нина никога няма да стане една от тях. – Майка ѝ въздъхна. – Не искам да се чувства като бедната роднина от роман на Джейн Остин.

Нина се понамести върху леглото си, така че да чуе отговора.

– Принцесата ѝ е добра приятелка – възрази другата ѝ майка. – А ти трябва да имаш малко повече вяра във възпитанието, което сме дали на дъщеря ни. Дори смятам, че Нина ще окаже положително влияние на Саманта, като ѝ напомня как стоят нещата отвъд портите на двореца. На принцесата вероятно ѝ е *нужна* нормална приятелка.

В крайна сметка родителите на Нина се съгласиха да я пуснат, при условие че стои настрана от медиите и не се появява по статии и снимки на кралското семейство. От двореца веднага приеха условието. И те нямаха особено желание пресата да насочва вниманието си върху принцеса Саманта.

Докато постъпят в гимназията, Нина вече беше свикнала с шантавите приумици и заразното въодушевление на приятелката си. „Да изведем Албърт на разходка!“, пращаше ѝ често съобщения Сам – Албърт беше лимоненожълтият джип, който си беше изпросила от родителите си за шестнайсетия си рожден ден. Вече разполагаше с кола, но все се проваляше на успоредното паркиране от шофьорските изпити, затова още нямаше книжка. Ето защо Нина се принуждаваше да кара отблъскващо жълтата кола из цялата столица, докато Саманта седеше с кръстосани крака на пасажерското място и редовно я молеше да спре на „Макдоналдс“. След известно време Нина дори свикна с охранителя, който неизменно ги гледаше кисело от задната седалка.

Сам винаги ѝ помагаше да забрави хилядите разлики помежду им. И Нина я обичаше безусловно, като истинска сестра. Просто по една случайност приятелката ѝ беше принцесата на Америка.

Отношенията им обаче се бяха променили леко през последните шест месеца. Нина така и не сподели със Сам за случилото се в нощта на тържеството по случай завършването им – и колкото по-дълго го пазеше в тайна, толкова повече ги разделяше тя. След това Сам и Джеф заминаха на спонтанното си пътешествие, а Нина започна първата си година в колежа – и май така беше най-добре. Това беше шансът ѝ да се впише в по-нормален

живот, галеч от частните самолети, дворцовите гала-вечери и официалния етикет, които толкова тревожеха Изабела. Можеше да се върне в реалния свят.

Нина не сподели с никого от Кралския колеж, че е най-добра приятелка със Саманта. Вероятно всеки би решил, че си измисля, а повярваше ли ѝ, нищо чудно да си науми да я използва заради връзките ѝ. Нина не знаеше кой вариант беше по-лош.

Професор Ъркърт изключи микрофона и така отбеляза края на лекцията. Всички студенти се изправиха със затваряне на лаптопи и тихо шушукане. Нина наградка няколко последни бележки в тетрадката, а после я прибра в чантата си и тръгна след Рейчъл наголу по стълбището към вътрешния двор. Още няколко момичета от същия коридор се присъединиха към тях, бърборейки развълнувано за предстоящото парти по случай Кралския бал. Запътниха се към студентския център, където обикновено обядваха заедно след лекции, но Нина забави крачка.

Нещо от съседната улица привлече вниманието ѝ. Луксозна черна кола мъркаше кротко на празен ход до тротоара. На прозореца ѝ висеше бял лист с нейното име.

Би разпознала този почерк навсякъде.

– Нина? Игваш ли? – извика я Рейчъл.

– Извинявай. Имам среща с консултанта си – послъга Нина.

Изчака няколко секунди, после хукна през ливадата към колата. На задната седалка се разполагаше принцеса Саманта, облечена във ведурен спортен панталон и бяла тениска, през която прозираше розовият ѝ сутиен. Нина побърза да влезе в колата и затвори вратата, преди някой да ги е видял.

– Нина! Колко ми липсваше! – възкликна Сам и я прегърна по типичния си емоционален начин.

– И ти ми липсваше – отвърна Нина, заровила лице в рамото ѝ, въпреки че на езика ѝ пареха хиляди въпроси.

Когато най-накрая я пусна, Саманта се приведе към шофьора.

– Обикаляйте около кампуса за малко – заръча му.

Типично за Сам – да иска да се движи постоянно, дори без определена посока.

– Сам, какво правиш тук? Не трябваше ли да се приготвяш за довечера?

Сам понижи съзаклятнически глас:

– Отвлечам те и те вземам за придружителка на Кралския бал!

Нина поклати глава.

– Съжалявам, но довечера съм на смяна.

– Но родителите ти ще са там. Със сигурност много ще се зарадват да те видят! – Сам въздъхна. – Моля те, Нина. В момента имам нужда от подкрепа пред мама и татко.

– Не се ли прибрахте току-що?

С какво толкова можеше да са ги ядосали вече?

– През последната сутрин в Тайланд с Джеф избягахме от охранителите си – обясни Сам, зареяла поглед през прозореца.

Караха по Колидж Стрийт в посока към внушителната готическа сграда на библиотеката „Дандридж“.

– Измъкнали сте се от бодигардовете си? Как?

– Избягахме им – повтори Саманта, неспособна да сдържи усмивката си. – Буквално. С Джеф се обърнахме и хукнахме през насрещното движение по улицата, после хванахме стоп до един автосалон, където давахме бързата под наем. Взехме си две и обиколихме джунглата с тях. Беше невероятно.

– Звучи ми опасно – отбеляза Нина и Сам се засмя.

– А ти ми звучиш *точно* като мама и татко! Виждаш ли, ето затова ми трябваш довечера. Надявах се, че ако дойдеш с мен...

– Ще те държи в строя? – довърши вместо нея Нина.

Все едно някога бе успявала да контролира принцесата. Никоя сила на земята не можеше да попречи на Саманта, ако си наумеше да направи нещо.

– Знаеш, че ти си кротката!

– „Кротка“ съм само в сравнение с теб – изтъкна Нина. – А това не значи много.

– Трябва да си ми благодарна, че съм свалила летвата толкова ниско – пошегува се Сам. – Можем да си тръгнем рано от приема, да откраднем малко останало място за курабийки от кухнята и да гледаме до късно

ужасни риалити предавания. От толкова отдавна не сме си правили пижамено парти! Моля те, много ми липсваше – повтори тя.

Трудно беше да отхвърлиш подобна молба от най-добрата си приятелка.

– Ами... може би ще успея да пробутам на Джоду вечерната смяна – склони Нина след толкова кратко колебание, че Саманта сигурно не го усети.

– Благодаря! – изпищя развълнувано Сам. – Между другото, нося ти подарък от Банкок.

Тя се разрови в чантата си и накрая извади пакетче „Ем енд Емс“ със сърцевина от хрупкава солена бисквита. Яркосинята опаковка беше покрита с прелестните ченгелчета и заврънкулки на тайландски език.

– Запомнила си.

„Ем енд Емс“ бяха любимите бонбони на Нина. Сам винаги ѝ носеше пакетче от пътешествията си из чужбина – беше прочела някъде, че ги правели различни в отделните страни, и бе решила, че с Нина трябва да изпробват всички вкусове.

– Е? Как са? – попита Сам, след като Нина пъхна едно бонбонче в устата си.

– Прекрасни.

Всъщност бяха малко престоели, но не се учудваше, като се имаше предвид колко дълго разстояние бяха пропътували в страничния джоб на чантата ѝ.

Колата зави по една улица и дворецът изникна пред очите им – прекалено скоро за Нина, но все пак Кралският колеж се намираше само на няколко километра оттук. Вирджински борове се извисяваха почти надменно от двете страни на гъмжащия от хора път, обграден от административни офиси. Дворецът сияеше в ослепително бяло на фона на синьото небе. Отражението му танцуваше по спокойните води на река Потомак и сякаш имаше два двора: един – материален и един – като мираж.

Около железните му порти се бяха струпали туристи и редица стражи стояха на пост, отдавайки чест. Над кръглата входна алея се развяваше Кралският флаг – официален знак, че кралят е в двореца.

Нина си пое окуражителна глътка въздух. Не ѝ се искаше да се връща в двореца от страх да не види един определен човек. Още го мразеше заради случката от партито по случай дипломирането. Но още повече мразеше онази малка част от себе си, която тайно си мечтаеше да го види въпреки всичко.

3

ДАФНИ

Дафни Дейтън завъртя ключа на входната си врата и спря за миг. По навик надзърна с усмивка през рамо, макар че папараците от месеци не се бяха събирали на ливадата ѝ, както се случваше, докато излизаше с Джеферсън.

Отвъд реката се виждаше крайче от двореца Вашингтон. Центърът на света – или поне на нейния свят.

Беше красив от този ъгъл, докато следобедното слънце озаряваше тухлите му от бял пясъчник и високите му сводести прозорци. Дафни обаче знаеше, че не е толкова спретнат, колкото изглеждаше отдалече. Изграден на мястото на Маунт Върнън – някогашния дом на крал Джордж I, дворецът бе ремонтиран отново и отново, тъй като всеки следващ монарх бе искал да остави своя отпечатък върху него. Сега представляваше объркан лабиринт от галерии, стълбища и коридори, вечно гъмжащи от хора.

Дафни живееше с родителите си в покрайнините на Хералд Оукс, квартал с внушителни аристократични къщи, източно от двореца. За разлика от съседните имения, предавани от поколение на поколение през последните два века и половина, домът на семейство Дейтън беше съвсем нов. Също като благородническите им титли.

Но поне си имаха благороднически титли, макар че, ако питаха Дафни, бяха малко ниски в йерархията. Баща ѝ Питър беше втори баронет маркизграф. Крал Едуард III бе наградил дядо ѝ със званието, предаващо се по наследство, заради „лична дипломатическа услуга“ на руската императрица Ана. Никой в семейството не ѝ обясняваше

каква точно е била въпросната услуга. Ето защо Дафни сама си правеше заключения.

Затвори вратата след себе си, като свали кожената си чанта от рамо, и веднага чу гласа на майка си откъм трапезарията:

– Дафни? Ще дойдеш ли за малко?

– Разбира се – отвърна тя, потиснала раздразнението си.

Очакваше родителите ѝ да свикат семейно събрание днес, както бяха правили много пъти досега: когато Джеферсън я покани на среща, когато я покани на почивка със семейството си и когато се случи немислимото – скъса с нея. Всяко важно събитие от връзката ѝ с принца беше отбелязано със семейна дискусия. Такива си бяха родителите ѝ. Не че допринасяха особено за развоя на събитията. Всичко, което Дафни бе постигнала с Джеферсън, дължеше единствено на себе си.

Седна на стола срещу тях и посегна небрежно към каната със студен чай, за да си налее чаша. Вече знаеше какви ще са следващите думи на майка ѝ.

– Върнал се е снощи.

Нямаше нужда да пояснява за кого говори. Принц Джеферсън Джордж Александър Август – най-младият от тримата кралски наследници и единствено момче.

– Знам.

Все пак постоянно следеше интернет пространството за новини около принца и проверяваше социалните мрежи за най-гребните късчета информация, свързана него. Пък и го познаваше по-добре от всеки друг, навярно и от собствената му майка.

– Не си отишла да го посрещнеш на летището.

– Заедно с всичките му пищящи почитателки? Не, благодаря. С Джеферсън ще се видим довечера на Кралския бал.

Дафни нарочно отказваше да го нарича Джеф, като всички останали. Звучеше прекалено *некралско*.

– Минаха шест месеца – напомни ѝ баща ѝ. – Сигурна ли си, че си готова?

– Ще ми се наложи да съм готова – отвърна рязко Дафни.

Естествено, че беше готова.

Майка ѝ побърза да се намеси:

– Просто се опитваме да ти помогнем, Дафни. Тази вечер е много важна. След всичко, което постигнахме...

Психолог би предположил, че Дафни е наследила амбицията си от родителите си, но всъщност би било по-правилно да се каже, че амбициите на родителите ѝ се съсредоточаваха усилено върху нея, както изпъкнала леща събира произволни лъчи светлина.

Ребека Дейтън бе започнала да се изкачва по социалната стълбича гълго преди Дафни да се роди. Беки, както всички я наричаха по онова време, напуснала родното си градче в Небраска на деветнайсет, вьоръжена само с ослепителна красота и остър ум. Едва след броени седмици вече работела за водеща модна агенция. Скоро лицето ѝ се появило по списания и билбордове, реклами на бельо и автомобили. Америка веднага се влюбила в нея.

С времето Беки се превърнала в Ребека и решила да си набави благородническа титла. След като срещнала бащата на Дафни, званието лейди маркграфиня ѝ било в кърпа вързано.

А ако всичко минеше по план и Дафни се омъжеше за Джеферсън, родителите ѝ със сигурност щяха да се извисят над обикновеното баронетство. Можеше да ги провъзгласят за граф и графиня... вероятно дори за маркиз и маркиза.

– Искаме само най-доброто за теб – добави Ребека, вперила очи в гъщеря си.

„По-скоро най-доброто за *вас*“, изкуши се да я поправи Дафни.

– Ще се справя – увери ги вместо това.

Дафни от години знаеше, че в крайна сметка ще се омъжи за принца. Това беше единствената подходяща дума: „знаеше“. Не „надяваше се“, нито дори „предначертано ѝ беше“. Тези варианти предполагаха елемент на случайност, на несигурност.

Като малка, Дафни съжаляваше съученичките си, вмааниачени по кралското семейство: онези, които копираха тоалетите на принцесите и лепяха по шкафчетата си снимки на принц Джеферсън. Превъзнасяха се по него и

гори се преструваха, че им е приятел. В нейните очи обаче преструвките бяха игра за хлапачки и глупаци, а тя не беше никое от двете.

В осми клас от училището ги заведоха на обиколка из двореца и чак тогава Дафни осъзна защо родителите ѝ се бяха вкопчили така ревностно в аристокрацията. Защото именно тя беше вратичката им към *това*. Докато разглеждаше двореца в цялото му недостъпно величие и слушаше как съученичките ѝ шушукат замечтано колко прекрасно било да си принцеса, я споходи смайващото прозрение, че са прави. *Наистина* беше прекрасно да си принцеса. Ето защо Дафни, за разлика от всички тях, щеше да стане принцеса.

След онази разходка в двореца Дафни реши, че трябва да намери начин да излезе с принца, и като всяка друга цел, която си поставяше, го постигна. Кандидатства в „Света Урсула“ – частното училище за момичета, което дъщерите на кралското семейство посещаваха от незапомнени времена. Сестрите на Джеферсън учеха там. Пък и не навреди, че училището на самия принц, академия „Форсайт“, се намиреше в съседство.

И наистина, до края на годината, когато тя беше първокурсничка, а той – второкурсник, принцът я покани на среща. Невинаги ѝ беше лесно да се справя с толкова спонтанен и вятърничав човек като Джеферсън. Дафни обаче притежаваше всички качества на истинската принцеса: беше изискана, образована и, разбира се, красива. Веднага очарова американския народ и медиите. Дори спечели одобрението на кралицата майка и на бабата на Джеферсън, за която всички говореха, че не харесвала никого.

Всичко вървеше чудесно до абитуриентската вечер на Джеферсън, когато нещата се объркаха непоправимо. Когато Хумари пострада, а Дафни тръгна да търси Джеферсън – и го завари в леглото с друго момиче.

Определено беше принцът – светлината разкри съвсем ясно тъмнокестенявата му коса. Дафни опита да си поеме дъх. Пред очите ѝ затанцуваха звездички. След всичко случило се, след всичките ѝ усилия да... Тя залитна назад и избяга от стаята, преди двамата в леглото да я видят.

Джеферсън ѝ се обади на сутринта. Дафни изпита моментна паника, че някак е разбрал за ужасната ѝ, немислима постъпка. Вместо това ѝ заяви, че искал да скъса с нея, като изпелтечи цяла реч, навярно написана от пиарите му. Няколко пъти повтори колко млади били: че Дафни още не била завършила гимназия, а той още не бил решил какво ще прави следващата година. Че било най-добре и за двамата им да се разделят за известно време, но се надявал да останат приятели. Дафни му отвърна с плашещо спокоен глас, че разбираше.

Веднага след края на разговора им се обади на Наташа от „Дейли Нюз“ и първа ѝ даде историята за раздялата им. Отдавна знаеше, че първият разказ винаги е най-важен, защото определяше тона на всички следващи. Ето защо съобщи на Наташа, че раздялата им е по взаимно съгласие, че заедно са решили да постъпят така. Поне за момента, намекваше съвсем деликатно статията.

През шестте месеца след раздялата Джеферсън отсъстваше от града – първо тръгна на обиколка из страната с кралското семейство, а после с близначката му си спретнаха голямо пътешествие по случай завършването. Така Дафни имаше предостатъчно време да обмисли връзката им – постъпките и на двамата им, и какво ѝ бяха коствали. Дори след всичко, което се беше случило, дори след като разбра истината, още ѝ се искаше да стане принцеса. И възнамеряваше да си върне Джеферсън.

– Просто се грижим за теб, Дафни – продължаваше Ребека с онзи мрачен тон, с който хората обсъждаха животозастрашаващи диагнози. – Особено сега...

Дафни знаеше за какво говори майка ѝ. След като с Джеферсън се бяха разделили и ловният сезон отново беше открит, цели стада момичета се влачеха по петите му, тръгнаха на „лов за принцове“, както се изразяваха журналистите. Дафни тайничко ги наричаше „джеферфенки“. Откъдето и да идваха, изглеждаха по един и същ начин: с къси полички и високи до небесата токчета, висящи с часове по барове и хотелски фоайета с надеждата да го срещнат. Джеферсън – както винаги в пълно неведение – пърхаше бодро като пеперуда от едно място на друго, а преследвачките му търчаха подир него с мрежи в ръце.

В действителност тези момичета дори не ѝ бяха конкуренция – никоя от тях не можеше даже да ѝ стъпи на малкото пръстче. Въпреки това всеки път, щом видеше снимка на Джеферсън, обграден от стаго почитателки, в сърцето ѝ се загнездваше тревога. Бяха толкова *много*.

А дори не ѝ се мислеше за момичето в леглото му, което ѝ да беше то. Една мазохистична част от Дафни отчаяно искаше да разбере. След онази нощ очакваше момичето да лъсне в медиите с шокираща изповед, но това така и не се случи.

Дафни погледна в огледалото над бюфета, за да се успокои. Безспорно беше красива – притежаваше онази рядка, зашеметяваща красота, която сякаш ѝ помагаше да жъне успехи и смекчаваше госта от провалите ѝ. Беше наследила ослепителните черти на Ребека, алабастровата ѝ кожа и най-вече очите ѝ: живите ѝ зелени очи със златисти отблясъци, които като че ли укриваха множество тайни. Но косата си беше взела от Питър – прелестен водопад от преливащи се нюанси на мед, червен касис и орлови нокти, спускащ се пишно чак до кръста ѝ.

Тя се поусмихна, както винаги с подновена увереност заради собственото си обещаващо отражение.

– Дафни – прекъсна унеса ѝ Питър. – Каквото и да се случи, знай, че сме на твоя страна. Винаги.

Каквото и да се случи. Дафни го стрелна с остър поглед. Дали знаеше какво бе станало онази нощ?

– Всичко ще бъде наред – повтори лаконично тя.

Знаеше какво се очаква от нея. Ако един план не сработеше, трябваше да измисли нов. Ако се подхлъзнеше и залитнеше, винаги трябваше да падне напред. За нея имаше само напред и нагоре. Родителите ѝ дори не позорираха на какво е способна – какво вече бе сторила в стремежа си към короната.